

устройство. Нека улеснимъ подседимия въ разрѣшението на тоя въпросъ, който би трѣбвало той да си постави. Берлинскій договоръ основалъ България и е санкциониралъ нейното сѣществуване; но той не признава ничие по-голъмо вмѣшательство въ работитѣ, нито отъ една на ония държави, които сж подписали договора. Ако България днесъ устоява противъ чуждитѣ вмѣшательства, това го прави на основание и изключително възъ основание на тоя договоръ. Миларовъ — това трѣбва да го признаемъ — па и болшинството на страната, до 6-й Септемврий 1886 година, мислеше, че Руссия, като ни е освободила, е спечелила едно право въ управлението на отечеството ни и то такова право, каквото ний не виждаме да е санкционирано въ нѣкой международенъ договоръ. Въ епохата на тази несъзнателностъ, слѣдъ онова име, което Българскій народъ съ въсхищение отдаваше на Царя Освободителя, на тоя великодушенъ господарь, даде се друго име, на онзи, който го замѣсти и то името *покровитель*. И това име бѣше, което възмущаваше народа. Името *покровитель* е нарушение на суверенитета, който е санкциониранъ отъ трактитѣ за България. Тази дума показва, че една слаба държава абдикира извѣстна частъ отъ своя суверенитетъ въ полза на една друга държава, съ цѣль да може да прѣбѣгне до нейнигѣ сили, за запазване на интереситѣ си. Това съвършено доброволно, но несъзнателно отдаване на държавнитѣ права, подседимий е взелъ за базисъ, отъ който исхожда неговото политическо възрѣние. Той казва, че това право ний отказваме сега на Руссия, но добрѣ било сами да продължаваме да го даваме, за да не го взематъ на сила. По тоя начинъ, Миларовъ е останалъ съвършено назадъ отъ епохата. Той не заблѣзвалъ новата ера, въ която е турена страната; той не вижда, че българскій народъ е отрѣзвелъ; че съзнава всичкийтъ свой интересъ и че е готовъ на самопожертвование за запазване на самостоятелността си. Ето защо, той като е мислилъ, че 6-й Септемврий е едно историческо прѣстѣпление, а не фактъ на дѣйствителното ни народно възраждане, сж е постаралъ, щото тоза прѣстѣпление да не се продължава; даже, ако го питате, той доброволно ще приеме за народа онова наказание, което такова историческо прѣстѣпление би го сполѣтвало. И направлението на единъ човѣкъ, който не изучава ситуациитѣ, не е могло да